

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια δακακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτος ο χρόνος θαχρη περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός την έβδομάδα — μόνο μιá φορά θα βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — διότι τους ανέχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρους πτωχείας — τρέχει το 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' εδώ συνδρομηται — δεν θα γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατής — δεν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιá δεκάρα.

Του 'Απριλίου είκοσι κι' έννέα
κι' από τη Σύρα έρχομαι με νέα.

Διακόσα και πενήντα λογαριάζω
και πάλι 'στην Αθήνα λημεριάζω.

Φασουλή ανταποκρίσεις,
όπου είναι ν' απορήσης.

Άγαπητέ μου Περικλή...

Κατακλυσμός μεγάλος...

»στη Σύρα τέλος έφθασα κι' άνέκραξα έξάλλως:
»Ω Σύρος, εις τους βράχους σου είδα το φώς του κόσμου,
»εδώ εγέννησαν κι' έμέ τα σπλάγχνα της μητρός μου,
»διά να σύρωμαι κι' έγώ 'στον βόρβορον της γης
»ώς Έλλην, ως Μπερτόδουλος, κι' ιππότης έναγής.
»Ω Σύρος, τρέξε σύσσωμος τον Φασουλην να 'δης,
»και αν επί των βράχων σου και των ακτών το πάλαι
»ερέμβασε κι' εψείριασε ο μέγας Φερεκύδης,
»μά τώρα τον Τσιροπινά, και τους Μπουρληδες ψάλλε.
»Ω ευδοτος, ω ευμηλος, ω νήσος σὺ τῶν ὄνων,
»που τον καιρόν επέρασα των παιδικῶν μου χρόνων,
»σὺ φέρε με εις ἑκστασιν, σὺ εμπνευσον κι' εμένα,
»κι' εκ των πολλῶν Πηγάσων σου δὸς εις τον ψάλτην ένα.
»Κι' έγώ εφίλοσόφησα 'στους ὕψιλους σου λόφους
»κι' εξύμνησα τὸ κλέος σου, γεννέτειρά μου χώρα,
»όπου εγέννησες τους δρὸ μεγάλους φιλοσόφους,
»εμέ και τον διδάσκαλον τοῦ πάλαι Πυθαγόρα.
»Με δλους τους γαιδάρους σου σὲ βλέπω εμπροστά μου
»και εις την ράχην των πεδῶ με ιερὰν μανίαν...
»στην γην αὐτὴν επιθυμῶ να φέρουν τὰ ὀστᾶ μου
»και δόξαν εις τὰς πέτρας σου ν' αφήσω αἰωνίαν.
»Σ' επαναδλέπω ένδακρυς, τοῦ Βαφειαδάκη Σύρα,
»και όταν πάλιν εδαφος πατήσω 'Αττικόν
»εἴθε καμμιά να μὴ φανῇ τοῦ Φερεκύδη ψείρα
»εις τον πτωχόν μου τριδῶνα τον φιλοσοφικόν.

»Συμπατριῶται Συριανοί, κλεινοί λουκουματζήδες,
»μὲ τάποκαλυπτήρια σὰς ἔστριψαν ἢ βίδες,
»και μοναχός μου ἔλεγα κι' ἐπίστευα ἐδῶ
»πὼς κανενὸς μισὲ Μπουρλή τὸ ἀγαλμα θὰ 'δῶ,
»ἀλλὰ ἐστάθην ἔκπληκτος, ὁπόταν παρ' ἐλπίδα
»τοῦ φοβεροῦ θαλασσινοῦ τὸν ἀνδριάντα είδα.
»Άγαπητοί μου Συριανοί και πρώτοι 'στο τεφτέρι,
»ἐκ φόβου μήπως νέος τις Χοδάρτ σὰς βομβαρδίση,
»ἐστήσατε 'στη νήσο σας της 'Υδρας τὸ ξεφτέρι
»νάναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' 'Ανατολή και Δύσει.»
Ταῦτα εἰπὼν εις τοὺς βλαστοὺς των Σαλαμινομάχων
'στοῦ Φερεκύδη, Περικλή, ἐκάθισα τον βράχον,
ἢ δὲ σκιά του πρὸς ἐμέ ἀόρατος ὤμλει...
αὐτὰ και σὲ ἀσπάζομαι εις τὰ γλυκά σου χεῖλη.

Άγαπητέ μου Περικλή...

»Ανάστατος ἡ χώρα...
»βλέπεις φαρδὰ προγράμματα να βγαίνουν κάθε ὥρα,
»και εις γαιδάρων εὐτραφῶν κολλοῦνται πεινᾶ
»και ο Νομάρχης πᾶνεται με τον Τσιροπινά,
»και ο καθένας πρόγραμμα ὀκὸ του ξεφουρνίζει,
»την τάξιν δὲ της τελετης ὡς θέλει κανονίζει,
»λαλεῖ δὲ κάθε πρόγραμμα με λόγον ἐξηγημένων
»περὶ παρουσιάσεων Ἀρχῶν προϊσταμένων,
»και ὡς Ἀρχὴ προσέρχεται κι' ο τάδε και ο δεινας...
»τόσας Ἀρχὰς δὲν ἔχομεν κι' ἐμεῖς εις τὰς Ἀθήνας.

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ . . .

Περὶ Ἀρχῶν μεγάλων αἱ γλώσσαι ἀκονίζονται τῶν Συριανῶν τῶν λάλων, καὶ ὁ Δῆμαρχος Τσιροπινᾶς μὲ μερικὸς κλητῆρας γυρεύει νὰ εὐρῇ Ἀρχὰς εἰς τὸ νησί τῆς Σύρας, ἀλλ' ὅμως δσας ἤθελε δὲν ἤυρε ὁ καὶμένος, καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπα σοδαρῶς πῶς πρέπει καὶ προσήκει ὅτ' ὁ κύριον Πρωθυπουργὸν νὰ γράψῃ ἐσπευσμένως νὰ ἔλθουν μερικαὶ Ἀρχαὶ ὅτ' ἡ Σύρα μὲ τὸ νοῖκι.

Εἰκοσιδύο τοῦ μηνός. — Ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ . . . ἐδῆξαν σ' ἓνα τέταρτο προγράμματα δεκάξῃ, ἐξ ὧν τὸ ἓνα, Περικλῆ, τὸ ἄλλο ἀναιρεῖ, καθὼς αἱ πάσαι Νεαραὶ σοφῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ θέσιν τοῦ σιδρὶ Τσιγγροῦ χρυσὴν παραχωρεῖ ὁ κύριος Τσιροπινᾶς μ' εὐγνωμοσύνης φόρον.

Εἰκοσιδύο τοῦ αὐτοῦ. — Τί προγραμμάτων λύσσα ! . . ἐπιρριμένη ἐκδοσις πολὺ βελτιωθεῖσα. Ὁ μανιώδης Δῆμαρχος τιμὴν τάξιμά του ἐξέδωκε περὶ Τσιγγροῦ τὸ τρίτον πρόγραμμα του, καὶ ὡς εὐεργέτην ἐθνικὸν χειροτονεῖ τὸν Χιώτη καὶ θέσιν τοῦ δρίζεται εἰς τὴν ἐξέδραν πρώτη.

Εἰκοσιδύο τοῦ αὐτοῦ. — Τί λύπη τοῦ τὴν ἡῆρα ! . . ὁ εὐεργέτης ὁ Τσιγγρὸς δὲν ἔρχεται ὅτ' ἡ Σύρα, καὶ ἐθλίβ' ἡ νῆσος σύμπασα, ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω, ἐν τούτοις ὁ σιδρὶ Τσιγγρὸς μοῦ ἔστειλε νὰ κάνω τὴν κάτωτι προσφώνησιν ἐμπρὸς εἰς τὸν Μικαὺλ καὶ ἀκούσετέ την, Ἑλληνας, ἐλεύθεροι καὶ δούλοι. « Ἄν εὐεργέτης λέγεσαι καὶ καπετάνιος πρώτης » μὰ εὐεργέτης λέγεται καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης, » γιατί καὶ ἐγὼ πολέμησα μὲ τὰ χρυσὰ μου βόλια » καὶ ἡδύα τῆς τσάτσας μου δλόχρυσά φακίολια, » καὶ ἕποιος σήμερα μετρά μὲ τὸ τσουδάκι γρόσα » ἐκεῖνος εἶναι Ναύαρχος καὶ τάχει τετρακόσα, » καὶ ἂν ᾖ ζοῦσες, Ναύαρχε, καὶ οὐ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ » μὰ τρύπα θὰ μᾶς ἤκανες μονάχα ὅτ' ὁ νερό. » Διαβόντρον γυροὶ ἀγωνισταί, τραβᾷτεν παραπέρα, » γὰρ νᾶλθουν ὅσαι γίνηκαν τζουτζέδες ὅτ' ὁ Σερᾶγι, » καὶ μάθετεν πῶς γρήγορα θὰ ὀῆτεν μὴν ἡμέρα » καὶ τὸ δικό μου ἄγαλμα εἰς τὸ δεξιὸν σας πλάγι. »

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Καὶ ἄλλα ξαφνικά. . . ὁ Δῆμαρχος Τσιροπινᾶς πρὸ ἡμερῶν ἐπῆρε διδάσκαλον εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τὰ Γαλλικά, καὶ μὴ ῥωτᾷς τί γίνεται καὶ ὅλο τρέχα οὔρε. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο πρόγραμμα θὰ βγάλῃ γὰρ τὸν Χιώτη καὶ κάνει πρόδαις τοῦ χοροῦ ὅτ' ὁ σπῆτι τοῦ Δεσπότη.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Ἡ κάθε σουσουράδα ἐρήμαξε ὅτ' ἡ ἐξοδα τὸν ἄνδρα τῆς τὸν κοῦκο, καὶ ὁ Μουμουντζῆς ὁ Σύμβουλος παρήγγειλε βελλάδα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γενῇ κατόπιν καὶ σουρτοῦκο.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Προγράμματα καινούρια. . . χρυσὰ σαμάρια ἔβαλαν καὶ σ' ὅλα τὰ γαιδούρια. Ὅποια κυρία ντεκολτὲ δὲν ἔχει νὰ φορέσῃ αὐτὴ ἴσως καὶ φόρεμα κατὰ κλειστο νὰ βάλῃ,

καὶ τέλος πάντων ἂς ντυθῇ μὲ δ,τι τῆς ἄρεσει, μὲ ἀνοικτὰ ἢ μὲ κλειστὰ, μὲ γόδα ἢ σιτάλι.

Αὐθημερόν. — Ἐφρῆνεσε ἡ νῆσος τῆς Ἑλλάδος καὶ τελετάρχης ἔγινε Κορέσης ὁ σκαρτάδος, ἀλλὰ τοιοῦτος γίνεται καὶ ὁποῖος ἄλλος θέλει καὶ ὅλοι ποζάρουν, Περικλῆ, ὡς ἄνθρωποι ἐν τέλει.

Αὐθημερόν. — Ἰατατταί ! βροχὴ καταπεσοῦσα κατέβρεξε τὰ φῶτα τῶν καὶ ὅλα τῶν τὰ λουσα, καὶ ἐμούσκεψαν καὶ ἐξέβαψαν σημαῖαι καὶ μυροῖναι καὶ οἱ Συριανοὶ ἐφώναζαν « Θεὸς γὰρ μᾶς δὲν εἶναι. »

Αὐθημερόν. — Τί τρόπαια μεγάλα καὶ ἀψίδες ! . . θὰ μουφλουξέψουν γρήγορα οἱ προσφιλεῖς Μπουρλῆ. Εἰς τῆς παρτάις ῥίχτηκαν μὲ ὅλα τὰ σωστά τῶν καὶ εἰκόνας βλέπει πανταχοῦ τῶν Μεγαλειοτάτων, ἐν τούτοις ὅμως ἀπαντᾷ καὶ χάριν ποικιλίας τὸν μακαρίτην Ὁθῶνα μετὰ τῆς Ἀμαλίας.

Αὐθημερόν. — Ἐξίσταμαι καὶ ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει εἰς τὸν λιμένα, Περικλῆ, ἐμδαίν' ἡ Ἀμφιτρίτη, καὶ μὲ τὴν πρώτη κανονιὰ πέρνει φωτὰ τὰ σκέρη καὶ τρέχουν σκουπιδιάρηδες μὲ σκούπαις εἰς τὸ χέρι. Τὴν Ἀμφιτρίτην μὲ κραυγὰς οἱ πάντες χαιρετοῦν καὶ τῶν παππάδων, Περικλῆ, ἀνάδουν τὰ καντῶλια, καὶ ἐκείνοι τὸν Ἐσπερινὸν ὅτ' ἡ μέση παραιτοῦν καὶ τρέχουν μὲ τὰ θυμιατὰ καὶ μὲ τὰ πετραχήλια.

Ἐρμούπολις εἰκοσιτρεῖς. — Τί σοδαρὰ ἡμέρα ! . . οἱ Βασιλεῖς ἐξέρχονται ὅτ' ἡ ἀποδόχραν πέρα. Τότε δὴ τότε ὁ λαὸς καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει περιβοδοῦν τριγύρω μου ὡς μελισσῶν κυψέλη, καὶ ἐγὼ κυττάζων ἱλαρῶς τῆς Σύρου τοὺς βροτοὺς κρυφοτομπῶ ἐνίστε τὴν ἄντζα τῆς Μπατοῦς.

Ἐρμούπολις εἰκοσιτερεῖς. — Μὲ ὅλην τὴν χορείαν ὁ Βασιλεὺς ἐξίσταται, τὴν τελετὴν θαυμάσας, ὁ δὲ Κορέσης ἀφελῶς προσεῖπε ὅτ' ἡ Μαριαν : « μὲ κομπλιμάν, παρακαλῶ, νὰ πῆτε ὅτ' ἡ μαμμά σας. » Καὶ πᾶς τετράπους ὕμνωδὸς ἐνθουσιῶν γκαρίζει, ἀλλ' ὅμως τὸν ἀνεύθυνον ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει καὶ εἰς τὸν Χατζηπέτρον τοῦ προσέδραμε τὸ σπῆτος καὶ ἐπέρασε ὅτους Συριανοὺς ὡς Βασιλεὺς καὶ ἐκεῖνος.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Ὁ Δῆμαρχος φουσκῶν τὸν Βασιλεῖα προσφωνεῖ μὲ φρόνημα γενναῖον, φωνάζει δὲ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν συνήθη τόνον πῶς ἔχει καὶ τοὺς Συριανοὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

Αὐθημερόν. — Ζητωκραυγῶ ὅτ' ὁ Ἀνακτα κοντὰ καὶ μόνος τοῦ ὁ Βασιλεὺς τοὺς δούλους τοῦ σκουντῆ. Ὁ κύριος Τσιροπινᾶς ἐμπρὸς πηγαίνει πρῶτος, σκουπιζὼν ὁ ταλαίπωρος τοὺς θρόμβους τοῦ ἱδρώτος, κατόπιν δὲ οἱ Σύμβουλοι μὲ παστικὸ γκακὰ καὶ ὁ Χούμης ὁ καὶ Πρόεδρος μὲ ρούχα δανεικά.

Αὐθημερόν. — Ἐνῶ βροντοῦν εἰς τὸν λιμένα στόλι ὅτ' ὁ Ἅγιον Νικόλαον ταχεῖς προστρέχουν ὅλοι,

καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν, τῶν ὕμνων καὶ τῶν βρόντων προσδέχονται τοὺς Βασιλεῖς κυρίαί τῶν προϋχόντων. Καὶ μὴ κυρία καὶ ἰλ φὸ καὶ σέμνωμα τῆς Σύρου, δταν ἐμδῆκε ὅτ' ὁ Ναὸν τοῦ Παλατιοῦ τὰ σκέρη, ἐνόμισε Βασιλίσσαν τὴν κόρην Ἀναργύρου, καὶ σκύδει ταπεινότατα καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

Αὐθημερόν. — Οἱ προϋχοντες τῆς πόλεως ἀπάσης πηγαίνουν ὅτ' ὁ Τσιροπινᾶς καὶ ἀρχίζουσιν αἱ συστάσεις, γνωρίζει δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἓνα καὶ ἄλλον δούλον καὶ ὀλίγους Φραγκοσυριανοὺς καὶ ἄγνωστον Ἑλλάδα, καὶ ὁ Χούμης ἐμφανίζεται μεθ' ὅλων τῶν Συμβούλων, ἐπιδεικνύων σοδαρῶς τὴν δανεικὴν βελλάδα. Ἐν τούτοις ὅμως στρώνεται Βασιλικὴ τραπέζι καὶ τὴν Νίτοιν ἡ μουσικὴ ἀδιακόπως παίζει, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ καὶ ἀδικημένος, τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν κυττάζει ἀναμμένος, καὶ κάποτε ὅτ' ὁ Δῆμαρχον τὸν Θεοτόκῃ δείχνει καὶ τρίζων τοὺς δόντας τοῦ λοξὰς ματιᾶς τοῦ ῥίχνει, καὶ ἴσως θὰ ἐγίνετο μεγάλη φασαρία, ἐὰν δὲν τοὺς ἐχώριζε τῶν Ἀθηνῶν κυρία.

Αὐθημερόν. — Ὁ ἀνδριὰς ἀπεκαλύφθη τέλος, καὶ συγκινεῖται καὶ σκιρτᾷ πᾶν τῶν δρώντων μέλος, καὶ προσφωνήσεις ἐμμετροὶ ἀρχίζουν καὶ πεζαί, καὶ παιανίς ἡ μουσικὴ τὸ μᾶς τοῦ Βουλαντζέ. Ὅλα σαλάτα γίνονται καὶ τοῦ Τσιγγροῦ τὴν θέσι τὴν πέρνουν μπακαλόπουλα μὲ τὴν ποδιὰ ὅτ' ἡ μέση, καὶ προσφωνεῖ ὁ Βασιλεὺς τὸν Ναύαρχον μὲ στήθος καὶ ἐκ θεμελίων σείεται πᾶς βράχος καὶ πᾶς λίθος, καὶ ὁ ῥήτωρ Βοκοτόπουλος ἐν τότῃ συγκινῆσει προσέρχεται τὸν ἥρωα πεζῶς νὰ προσφωνήσῃ, ἀλλὰ ἰδὼν ὁ Ναύαρχος τοῦ ῥήτορος τὰ μοῦτρα μὲ τὸ δαυλὶ ὅπου βαστᾷ τοῦ ἔσπασε τὴν κοῦτρα. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ αὐτὰς νὰ ὁμιλῇ, ἐνῶ καταθερμαίνεται ἡ κάθε κεφαλὴ, ἐξαίφνης ὅμως ἄνεμος σφοδρότατος φουσᾷ καὶ ἐσκόρπισε τοῦ λόγου τοῦ τὰ φύλλα τὰ μισὰ, τὸ δὲ ἀσθμαῖνον στέρνον μου ἀνέπνευσε ἐλευθέρως καὶ ἐκ μέσης εὐχαρίστησα τὸ ρεῦμα τοῦ ἄερος.

Αὐθημερόν. — Πλεῖστον περὶ τῆς τελετῆς . . ἐνῶ σὰν χάχας ἔδλεπε τῆς Τήνου ὁ Ζαλῶνης ἐφώναξε ὅτ' ὁ Ναύαρχον Φραγκιάς ὁ ποιητῆς : « πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκελόνεις ; » Καὶ ὁ ἀνδριὰς ἐσήκωσε ἀπάνω τὸ κεφάλι καὶ ἐκύτταξε τριγύρω τοῦ μὲ τὸ μακρὸ τοῦ χιᾶλι, καὶ δ,τι τοῦ ἐζήτησε ὁ ἀνθρωπος τῆς λύρας τὸ ἔκαμε ὁ Ναύαρχος μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας.

Αὐθημερόν. — Βεγγαλικά, ρουκέταις, γλόμποι, τράκαις, τὰ φέσια ἐπλημμύρησαν καὶ ἡ φουφὸ λὰ βράκαις, ἀπὸ φανούς ἀμφότεραι φεγγοβολοῦν αἱ Σύραι, καὶ ὁ Φανὸς τοῦ Χαρατζῆ καὶ ἐκεῖνος φόκο ἡῆρε.

Μηνὸς εἰκοσιτέσσαρες. — Στὸ διάβασμα θὰ ρέψῃς . . ὁ Βασιλεὺς ὅτ' ἡ φάμπρικαις ἀρχίζει ἐπισκέψεις, καὶ τὰ λουκουματζῆδικα τὰ πέρνει ὅτ' ἡ ἀράδα καὶ ἀγοράζει κάμποσα λουκουμία κουτουράδα.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Πῶ ! πῶ ! βοή καὶ σάλος ! . . εἰς μίαν Λέσχην δίδεται λαμπρὸς τοῦ Δήμου μπάλος.

Ἐκεῖ κυρία ὕψηλαί τῆς σφαίρας τῆς ὑπάτης, ὁ ρέκτης δὲ Τσιροπινᾶς ὡς πετεινὸς φουσκῶνει, καὶ βλέπει ὅτ' ὁ δωματίον τῆς Μεγαλειοτάτης λογῆς λογῆς μυρωδικὰ καὶ γὰ τὰ δόντια σκόνῃ. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ ὁ καθὼς προθύμως τὸ προσφέρει, ἐκεῖνος τὸ πηροῦν τοῦ καὶ ἄλλος τὸ μαχαίρι, καὶ γίνεται μὲ ρεφενὲ ὁ ἑκτακτος χορὸς, ἐφ' ᾧ καὶ καμαρόνεται ὁ εὐγενὴς σωρὸς. Ἐμδαίνουσιν εἰς τὴν αἰθουσαν ἡ τσάτσαις καὶ ἡ ἄμραις, ἡ Συριανᾶς ἡ ὁμορφαις, μὰ καὶ καμπόσαις Λάμραις, καὶ ἀμέσως κάνουν μὴ γραμμὴ καὶ κρυφοφιθυρίζουν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐξ Ἀθηνῶν τὴν ῥάχη τῶν γυρίζουν. Ἐκεῖ ὁ Σάββας ὁ ψωμᾶς καὶ ὁ μπακάλης Μίχας καὶ μ' ἓνα σκούφο νυκτικὸ καὶ ὁ Συριανὸς ὁ Ψύχας, ὁ Κουκουλᾶς ὁ δάσκαλος μὲ τὸ παρῆσμά του, πρὸς δὲ Καλούδης ὁ φαγᾶς μὲ τὸν μακρὸν λαιμὸ του, Ρετσίνας ὁ καὶ Δῆμαρχος, τοῦ Πειραιῶς δημότης, Δελοῦδας ὁ φιλόφωνος καὶ γυναικάκις πρώτης, ὁ Κοσσονάκος, βουλευτῆς, μὲ τὴν ρεπούμπλικά του, ὁ Χούμης μὲ φορέματα καὶ ξένα καὶ δικά του, ἡ μοῖρα καὶ οἱ Δόκιμοι καὶ ὅλο τὸ Παλάτι, ἡ τοῦ Μαγκάκη δεσποινίς καὶ ἡ κόρη τοῦ Γαλάτη, ἡ Ἀγγεροῦκα, ἡ Πλουμοῦ, καμπόσαι μὲ τὸ μοῦσι, μὲ φαβορίταις μερικαί, καὶ ἡ κόρη τοῦ Τριπούση, ἓνας βρακῆς μὲ τὰ γαλὰ ἐσχάτης ἡλικίας, πρὸς δὲ Χατζηδημήτριος ὁ τῆς Δανιμαρκίας, ἓνας μπαρμπέρης Συριανὸς μετὰ μεγάλης φάθας, ἀλλ' ἦτο καὶ ὁ ξυλισθεῖς ὅτ' ὁ Τρίκαλα Δεμάθας, καὶ ὁ Ραῖσης ἦν ἐκεῖ μεθ' ὅλης τῆς ἀγέλης, φορῶν καὶ τὸ παρῆσμον τὸ τῆς Βενεζουέλης, καὶ ὁ Σκουλοῦδης μὲ φαροῦ καὶ ῥοδέα εἰς τὴ μέση, κρατῶν τὴν Κομματάρχηνα μαντᾶν Καλθοκορέση, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἔλειψα, καθὼς καταλαμδάνεις, καὶ ἐχόρευε μὲ μὴ καυτῇ καὶ ὁ Καρακατσάνης.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Τὴν πίστι σου θὰ βγάλω . . ἀκούη σὲ πληροφορῶ πῶς ἦσαν εἰς τὸν μπάλο ὁ Μολοχάδης, ὁ Ἀγκᾶς, ὁ Μάσκας, ὁ Στεκούλης, ὁ Κοζαδίνος ὁ λιγνὸς καὶ ὀλίγον τι μικροῦλης, ὁ ῥήτωρ Βοκοτόπουλος μὲ τὴν σοφὴν τὴν κόκα, οἱ τῶν Κυκλάδων βουλευταὶ μετὰ τοῦ Δελαρόκα, Δοβέρδος ὁ Νομαρχικὸς καθὼς καὶ ὁ Θεοχάρης, ὁ Κελπέρης ὁ Σύμβουλος, ἀλλὰ καὶ τὰ βερνιάρηδες, ὁ τῆς Σερῆς Δῆμαρχος καὶ ὁ Δῆμαρχος ὁ Τζιώτης, καὶ μόνον ὁ Μεθόδιος δὲν ἦτον ὁ Δεσπότης.

Αὐθημερόν. — Ὁ Καίσαρς τὴν μουσικὴν δὲν παῖει, καὶ ὁ Ἀπαλῆρας φαίνεται καὶ ὁ χορὸς ἀνάβει. Κάθε κυρία Συριανὴ χορεύει σὰν πῆλι, χορεύουν καὶ οἱ Βασιλεῖς μετὰ χαρὰς ἀμέτρου, τοῦ δὲ Δημάρχου τοῦ κομψοῦ τὸ βῆμα διευθύνει ὁ κύριος Γενήσαρλης μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου.

Αὐθημερόν. — Ἐαπλόνομα εἰς ἓναν καναπέ . . ἡ ὥρα ἐπροχώρησε καὶ ἀρχίζει τὸ σουπέ, ἀλλὰ δὲν ξέρεις, Περικλῆ, ποῦ πρῶτα νὰ καθίσας,

ὁ Καμπανίτης ἄφθονος ἴσῃν τράπεζαν ἀφρίζει,
ὁ δὲ Κορέσης ὀμιλεῖ μετὰ τῆς Βασιλίσσης
καὶ μὲ τὴν λίστα τῶν φαγῶν συχνὰ τὴν ἀερίζει.

Αὐθημερόν. — Οἱ Συριανοὶ κί' ἡ Συριανὰς ἀκόμα
ὥσάν χαῖροι μ' ἐκύτταζαν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα,
κί' ἐγὼ πεῦ εἶμαι, Περικλῆ, τῆς ἀρχοντιᾶς λουλοῦδι
ἐπέδειξα ἴστος Συριανέως τὸ φράκτο τοῦ Σκουλοῦδι.

Αὐθημερόν. — Τελείωσε καὶ τοῦ χοροῦ ἡ φέστα
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεσα εἰς τοῦ Σουπὲ τὰ ρέστα,
εὐχαριστήσας δι' αὐτὸ τὸν Δόμψαν τὸν μέγαν,
ὅπου ἐχόρτασε κί' ἐμὲ μετὰ τισούτων ἄλλων.
Ἐν τούτοις ἂν καὶ τοῦ χοροῦ παρῆλθε ἡ βοή
ἡ Συριανὰς δὲν τὸ κουνοῦν ἀπὸ τῆς σάλας βῆμα...
ἐνόμισαν πῶς θὰ γλεντοῦν ὥς ὅτ' ἄλλο τὸ πρῶτ'
κί' εἶδαν τῆς ντουαλέταις των κί' εἶπαν « Μὲν ντιέ! τί

[κρίμα!]

καὶ στέκουν μὲ παράπονο, χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι,
καὶ μερικαῖς χοροπηδοῦν μονάχαις ὥς νὰ φέξη.

Αὐθημερόν. — Τῆς Συριανὰς ἐκ μέσης μου συγχαίρω
κί' ὅς' ἐξ αὐτῶν εὐτύχησαν νὰ ἔχουν καθδολίερο
τὸν τῆς Ἑλλάδος Ἀνακτα εἰς τὸν χορὸν τοῦ Δήμου
ἐμέθυσαν, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὰς τιμὰς ἐκεῖνας,
κί' ἐλθοῦσαι ἀπεφάσισαν δι' ὅρκου ἐπισήμου
νὰ μὴ ἴμιλουν ἴστος ἀνδρας των ἂν δὲν περάσῃ μῆνας.

Εἰκοσιπέντε τοῦ μηνός. — Καὶ τώρα ψάλλε, Μοῦσα,
τὸ γεῦμα ὅπου ἐγίνε ἴστα ξακουσμένα Κροῦσα.
Οἱ εὐπατρίδαι πηλαλοῦν καθδάλια σὲ γαϊδούρια
κί' ἀκοῦς νὰ παίζουσ, Περικλῆ, κλαρίνα καὶ σαντούρια,
καὶ μπαξεβάνηδες πολλοὶ μ' ἀντράκλαις εἰς τὸ χέρι
περιχαρεῖς προσδέχονται τοῦ Παλατιοῦ τάσκειρι.

Αὐθημερόν. — Τί ἐξοχή!.. ψυχὴ μου ἴστα Πατήσια!..
ἓνα μαγκανοπήγαδο καὶ γύρω κυπαρίσσια.
Ὁ Δήμαρχος Τσιροπινᾶς, ἂν κί' ἦτο κουρασμένος,
εἰς τὸ μαγκανοπήγαδον ἐζεύχθη ὁ καυμένος,
κί' ἐκ τούτου ἄφθονον νερὸν ταχέως ἀνασύρας
ἐπότισε τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς τρανοὺς τῆς Σύρας.

Εἰκοσιπέντε τοῦ αὐτοῦ. — Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν
γελά καὶ ἀστειεύεται μὲ τὸν καθένα βλάμη,
καὶ τοῦ κλεινοῦ Τσιροπινᾶ τὸν ζῆλον ἐκτιμῶν
ὕποσεται ὀγρήγορα ἱππότην νὰ τὸν κάμη.

Ἐρμούπολις αὐθημερόν. — Παντοῦ χαρὰ καὶ γέλως...
τὸ γεῦμα εἶναι, Περικλῆ, σχεδὸν περὶ τὸ τέλος.
Οὐχ ἦττον, ἂν καὶ δωρεὰν σιτίζωμ' ἐδῶ πέρα,
μοῦ ἔγιν' ἐπιθυμητὴ τῶν Ἀθηνῶν ἡ λέρα.

ἐδῶ τὸ κλίμα φαίνεται πολὺ δὲν μὲ σηκώνει,
καὶ στείλε μου, παρακαλῶ, ἓνα κουτί μὲ σκόνη,
ἐγὼ δὲ ὅταν μὲ καλὸ καὶ πάλιν σ' ἀνταμῶσω
ἓνα κουτί περίφημα λουκούμια θὰ σοῦ δώσω.

Αὐθημερόν. — Κατέλαμψε τῶν Συριανῶν ἡ σφαῖρα...
νὰ ὅδης πυροτεχνήματα καὶ ἄστρα ἴστων ἀέρα.
Ἀστράπτει ὁλος ὁ λιμὴν τῆς Σύρου μὲ φανούς
καὶ ἡ σελήνη ὠχρίᾳ ἴσηλὰ ἴστους οὐρανοῦς.
Ἐθάμβωσαν τὰ μάτια μου τῶν Συριανῶν τὰ πλοῦτη,
κί' ὅσο ποτὲ ὁ Ναύαρχος δὲν ἔκαψε μπαρουτι
εἰς τὸ μακρὸν διάστημα τῶν ναυτικῶν ἀγώνων
οἱ Συριανοὶ τὸ ἔκαψαν εἰς μίαν νύκτα μόνον.

Αὐθημερόν. — Καλὴ ἀρχὴ φωταχυσίας τρίτης,
κί' ὁ Βασιλεὺς καθήμενος ἐπὶ τῆς Ἀμφιτρίτης
μονάχος ἐψιθύριζε «μὰ τί χαῖροι καὶ τοῦτοι!...
«δὲν μοῦ τὰ δίνουν μετρητά, μόνον τὰ καὶν μπαρουτι.»

Αὐθημερόν. — Τὸ ἔδειξε πραγματικῶς ἡ Σύρος...
εἰς τὸν ἀέρα καλεῖται τῶν θαλασσῶν ὁ ἦρος,
κί' ἐγὼ φωνάζω, Περικλῆ, ὀρῶν τοὺς οὐρανοῦς:
«ἀπάλλαξόν με, Κύριε, ἀπὸ τοὺς Συριανοὺς.»

Αὐθημερόν. — Ἐσάστισε ὁ κάθε πατριώτης
κί' ἄς κάμη μὴ ἐπίσκεψι ἐδῶ κί' ὁ Τσιριγώτης.

Αὐθημερόν. — Στὴν Φασουλῇ εἶπε νὰ μὴν ξεχάνῃ
καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν μου τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνη.

Αὐθημερόν. — Οἱ πρόγονοι εὐρῆκαν τὸν μελᾶ των
καὶ οἱ Τζαννῆδες ἔξωδεσαν τὰ μαλλοκέφαλά των,
καὶ τώρα τὰ κεφάλια των κτυποῦν οἱ φουκαράδες
κί' ἄλοι ἄλοι φωνάζουσιν καὶ κλαῖνε τοὺς παράδες.

Αὐθημερόν. — Δὲν λησμονῶ τὰς τελετὰς ἐκεῖνας...
οἱ τράνσιτ μούντι γκλέρια καὶ φθάνω εἰς Ἀθήνας.

Αὐθημερόν. — Τὴν γλῶσσα μου ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃ
ἐτοίμασε τὸ ξύλο σου νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.

Τὴν αὔριον ἐκ νέου ἐκδίδεται ἀκμαία
ἡ τοῦ Καλαπαθάκη ἐφημερίς «Σημαία».

Ἀφοῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρά
καὶ ἴστων Ρωμῶν συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γί' αὐτὸ κί' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμὴς ἀπέδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
γιά τοὺς δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κί' ἄς μὴ φορτόνωνται συχνὰ ἴστων ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κί' ἐγὼ κατὰ διαδόλου.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ἴστων σπῆτι μου ἀνέθη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — ὅρῳ ἴστων λάδι, πρεῖς ἴστων ξύδι.

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.